

ת"פ 56824/03/16 - מדינת ישראל - תביעות נגב. נגד אחמד אבו עדרה - לא בעניינו, נזר אבן מוסלח

בית משפט השלום בבאר שבע

27 יולי 2016

ת"פ 56824-03-16 מדינת ישראל נ' אבו עדרה ואח'

ת"פ 56823-03-16

ת"פ 23524-03-16

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

המאשימה מדינת ישראל - תביעות נגב.

נגד

הנאשמים

1. אחמד אבו עדרה - לא בעניינו
 2. נזר אבן מוסלח (עציר)
- ע"י ב"כ עו"ד אבו מדיעם

<#1#

[פרוטוקול הושמט]

נזר דין

(בעניינו של הנאשם 2)

הנאשם 2 הורשע על פי הודאתו בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, התפרצות לבית עסק וניסיון גניבה.

ע"פ המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 24.3.16 קשר הנאשם קשר ביחד הנאשם 1 להתפרץ לבית בעסק "טיב טעם" במרכז ביג בבאר שבע. במסגרת הקשר ולשם קידומו הגיעו השניים סמוך לשעה 2:06 לבית העסק כשהם רעולי פנים, כפפות על ידיהם וכשהם מצוידים במגזרי ברזל.

במעמד זה התפרצו הנאשמים לבית העסק, על יד חיתוך מנעול של דלת הכניסה, פתחו את הדלת ונכנסו דרכה פנימה. מיד בסמוך לאחר מכן, ניסו לגנוב מתוך החנות 80 חפיסות סיגריות בערך כולל של 2400 ₪ בכך שנטלו את הסיגריות והכניסו אותם לתוך שני שקי יוטה. הנאשמים נתפסו בתוך בית העסק.

במסגרת ההסדר, המאשימה הגבילה עצמה לרף עליון של 20 חודשים מאסר בפועל בכללם שני מאסרים מותנים שהינם ברי הפעלה ואילו ההגנה תהיה חופשית בטיעוניה. בטרם נשמעו הטיעונים לעונש, ונוכח גילו של הנאשם שהנו כבן 19, הלה נשלח לקבלת תסקיר מאת שירות המבחן למבוגרים.

תסקיר שכזה הוגש לבית המשפט ובו מפרט שירות המבחן בין היתר כי הנאשם גדל בעזובה רגשית וחומרית, את עברו הפלילי העשיר של הנאשם חרף גילו הצעיר, ועל כך שניסיונות טיפול רבים שנעשו עמו במסגרת שירות המבחן לנוער כשלו. שירות המבחן מציין כי לנאשם דפוסים עברייניים, התנהגות אימפולסיבית וקושי לקחת אחריות על מעשיו וכי נשקפת ממנו רמת סיכון גבוהה להתנהגות פורצת חוק בעתיד. בסופם של דברים שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית אם כי ביקש להפנות תשומת לב שב"ס את נכונותו להשתלב בהליך שיקומי במסגרת בית הסוהר.

טיעוני הצדדים:

ב"כ המאשימה במסגרת טיעוניה הכתובים לעונש, הפנתה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו בכללן הגנה על ביטחון רכושו וקניינו של אדם. זו ציינה כי מדובר בעבירות קלות לביצוע וקשות לגילוי וכך שעבירות שכאלה יכול ותדרדרנה לכדי אלימות של ממש. עוד יש בעבירות אלו כדי להטיל מעמסה כספית כבדה על בעלי העסק הנדרשים לרכוש מיגון יקר וכן לשלם פרמיות ביטוח יקרות. המדובר בעבירות שבוצעו בצוואת חדא, תוך תכנון מוקדם והצטיידות בכלי פריצה. בשל כל אלה, סבורה המאשימה כי מתחם העונש ההולם נע בין 10-24 חודשים. בגדרי המתחם, ביקשה לתת משקל לעברו הפלילי, לקיומם של מאסרים מותנים ולהיעדרו של הליך שיקומי. במכלול עותרת המאשימה **"לעונש כולל שלא יפחת מ-20 חודשים"**.

ב"כ הנאשם מנגד, במסגרת טיעוניה לעונש, הפנה לגילו הצעיר של הנאשם, להודאתו כבר בהליך הגישור הראשון, ולנטילת האחריות על מעשיו. עוד הוסיף כי האחר הוא זה שהיה דומיננטי בביצוע העבירה כפי שהדבר נלמד מעובדות כתב האישום. לנאשם נסיבות חיים קשות הוא נעדר כל מעטפת משפחתית תומכת. הנאשם חלש באופיו ומכאן גם קל לניצול על ידי אחרים. מדובר בהתפרצות פשוטה לבית עסק ומכאן הסיכוי להפיכתו לכדי אירוע אלים נמוכה. בסופם של דברים לא נגנב דבר ועל כן נדרשת פרופורציה בין העונש הכולל לבין חומרת מעשיו. הנאשם על פי התסקיר שינה עמדותיו ויש לתת משקל. בשל כל אלה, סבור ב"כ הנאשם כי עונשו הכולל של הנאשם מן הראוי שיעמוד על 7 חודשים לכל היותר.

דין והכרעה:

בפתח הדברים יצוין כי לא ברור מהו המתווה העונשי שהוסכם בין הצדדים וכי המאשימה לא גמרה אומר האם מדובר בהסדר טווח, אם לאו, ואם בהסדר טווח עסקינן, האם מדובר בהסדר שבו יש תיקרה או עונש קונקרטי. ובמה דברים אמורים.

במסגרת הצגת ההסדר בפני כב' השופט ברסלר גונן, נטען על ידי המאשימה: **"הנאשם יישלח לקבלת תסקיר שלאחריו ייטענו הצדדים באופן פתוח לעונש. כל צד יוכל להביא טענותיו בכפוף לדין. המאשימה תגביל עצמה לרף עליון של 20 חודשי מאסר, וזאת כולל העונשים המותנים.."**

הנה כבר במעמד הצגת ההסדר, לא ברור האם מדובר בהסדר שבו כל צד חופשי בטיעוניו אם לאו. אפילו תמצא לומר כי חרף הניסוח הלא ברור עסקין בהסדר טווח, על המשמעויות הנגזרות מכך ביחס, הרי שגם בכך אין סג' שכן במסגרת הטיעונים הכתובים לעונש נרשם במפורש כי המאשימה עותרת לעונש כולל "שלא יפחת מ - 20 חודשים". ברי כי מדובר בשני טיעונים שאינם יכולים לדור בכפיפה אחת.

לא למיותר לציין כי אין זו הפעם הראשונה שבה מותב זה נתקל בניסוחים עמומים ביחס לעמדתה העונשית של המאשימה מקום בו זו נוקבת בתקופת מאסר קונקרטית (כתקרה או כתחתית) לצד ציון מתחם עונש הולם. ניסוחים שכאלה מביאים לא אחת למחלוקות וויכוחים מיותרים בין הצדדים האם מדובר בעונש המהווה תיקרה, או עונש מינימום לרבות השאלה, האם מקום בו בית המשפט גוזר עונש גבוה מאותו "עונש ראוי" מדובר בחריגה מהסדר אם לאו. מכל מקום, הנאשם אינו אמור להינזק מאותה חוסר הבהירות, ועל כן בתיק זה בית המשפט יקבע מהו מתחם העונש ההולם ובכל מקרה לא יחרוג מעל תקרה עונשית בת ה - 20 חודשים.

לגופם של דברים, בעבירת הפריצה פגע הנאשם במעשיו בערכים המוגנים של הזכות לפרטיות וכן בהגנה על ביטחון הציבור ורכושו. על הפגיעה הכלכלית ועל הענישה שיש לנקוט בעבירות מסוג זה ראה רע"פ 1708/08 מרדכי לוי נ' מדינת ישראל (21.2.08):

"בית המשפט המחוזי צדק גם צדק משהטעים את הצורך בחומרה בענישה בעבירת התפרצות ובעבירות הרכוש בכלל, שהיו-אפשר לומר - למכת מדינה, למקור דאגה וטרונה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם... ראוי כי פורצים או פורצים בפוטנציה ידעו כי עלולים הם למצוא עצמם, משיילכדו, מאחורי סורג ובריח-כדי לפטור מעונשם, ולו לתקופת מה, את הציבור".

אשר למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות של התפרצות לבית עסק בנסיבות דומות בתיק שבפני הרי שזו נעה בין מספר חודשים בודדים ועד שנתיים מאסר בפועל.

במסגרת רע"פ 7709/12 סולטאן נ' מדינת ישראל (4.11.12), במסגרת רע"פ 8114/10 חדיד נ' מדינת ישראל (7.11.10), במסגרת רע"פ 5519/10 וינקור נ' מדינת ישראל (14.9.10), במסגרת רע"פ 5552/10 ברכה נ' מדינת ישראל (25.7.10).

בחינת נסיבות ביצוע העבירה, ולחומרא, הרי שמדובר בביצוע בצוותא חדא אשר מחד, מקל על ביצוע על ביצוע העבירה ומאידך, יכול להקשות על גילויה. הדברים אמורים נוכח האפשרות לחלוקת תפקידים, אפשרות מהירה יותר בהעמסת הרכוש, הנחת תצפית, וכיוצ"ב. כבר עתה יאמר, כי לא מצאתי ממש, ומלצער לא הובאו בפני בית המשפט ראיות, שתלמדנה כי הנאשם האחר הוא זה הדומיננטי או זה שניצל את חולשתו הנאשם שבפני.

הנאשמים פעלו בדרך שאינה מביישת עברייני רכוש מיומנים. עצם בחירת בית העסק הקונקרטי היא לכשעצמה מלמדת

על תעוזה לא קטנה. אין לנו עניין במכולת שכונתית או קיוסק קטן הנאשם ושותפו בחרו להתפרץ לבית עסק גדול, חלק מרשת ארצית, המצוי במרכז ביג בבאר שבע וזאת יש להניח מתוך צפי לשלל גדול יותר. אלו כפי הנראה מודעים לאפשרות הימצאותן של מצלמות אבטחה ועל כן מגיעים מראש כשהם רעולי פנים וכן עוטים על ידיהם כפפות להימנע מהותרתן של טביעות אצבע. לא ברור מהו טיבו של אותו מנעול, אולם אין בו כדי למשמש עבור הנאשם ושותפו מכשול קשה במיוחד ואלו גוזרים אותו באמצעות מגזרי ברזל בהן הצטיידו מבעוד מועד.

אין בפנינו ניסיון לגנוב מזון או מוצרי יסוד לצורך כלכלם של הנאשמים ובני משפחתם אלא ניסיון לגניבת סיגריות וזאת נוכח סחירות הגדולה. הנאשמים נתפסים בכף ובכך נמנע המשך גניבת הרכוש.

אכן לא נגרם בפועל נזק משמעותי לבעל העסק אולם פוטנציאל הנזק רב הוא ומשמעותי. לא למיותר להוסיף כי בשל מעשיהם של הנאשמים ודומיהם בתי עסק רבים נאלצים להוציא סכומי עתק על התקנת אמצעי בטיחות לרבות מצלמות אבטחה, אזעקות ולא אחת גם שימוש בשירותי חברות אבטחה פרטיות. עבירות שכאלו לא אחת יכולות ותידרדרנה לכדי אלימות והדברים אמורים ביתר שאת, שעה שמדובר בחבורה של מתפרצים כשבידיהם כלי פריצה.

מנגד ולקולא, אין המדובר בהתפרצות מתוחכמת, הרכוש הושב, לא נטען כי הנאשם או שותפו התנגדו למעצרים.

מכל האמור, הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם נע בין 9 ל- 25 חודשים מאסר בפועל.

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם ולקולא יש לקחת בחשבון את הודאתו שיש בה משום חיסכון בזמן שיפוטי יקר ובעקיפין גם נטילת אחריות. לנאשם נסיבות חיים שאינן פשוטות כלל ועיקר בכללן קשיים פסיכוסוציאליים רבים, עוני ועדות לאלימות קשה של האב כלפי אימו. הנאשם נעדר כל מעטפת משפחתית תומכת וגם אם חלק מכך רובץ לפתחו הרי נדמה כי משפחתו כבר אינו מתעניינת בו יותר. הנאשם צעיר בגיל, ונמנה על אוכלוסיית הבגירים צעירים על כל המשתמע מכך.

מנגד ולחומרא הרי ראש וראשונה יש לתת משקל לעברו הפלילי של הנאשם. אמנם גיליון הרשעותיו כולל "רק" שתי הרשעות קודמות מבית המשפט לנוער, אולם עיון מדוקדק בהן ובגזרי הדין מלמד כי אלו כוללות בחובן עשרות עבירות רכוש, חלקן במדרג הגבוה וכוללות ביצוע עבירות בצוותא חדא אך לא רק.

בגין הרשעתו הראשונה במסגרת ת.פ. 796-04-13 מבית משפט השלום לנוער, נגזרו על הנאשם 8 חודשים מאסר בפועל לצד ענישה נלוות ואילו במסגרת ת.פ. 60140-01-15 אף הוא מבית משפט לנוער, נגזרו על הנאשם 12 חודשים מאסר בפועל לצד ענישה נלוות. העובדה כי בית המשפט לנוער מצא להשית על הנאשם בעודו קטין, שני עונשי מאסר ממושכים ולתקופה מצטברת של 20 חודשים, מדברת בעד עצמה ומלמדת עד כמה, כשלו כל הניסיונות הטיפוליים בעיניו. (ור' גזר דינו המנומק של כב' השופט אבו פריחה מת.פ. 60140-01-15 אשר מדבר בעד עצמו)

הנאשם מבצע את המיוחס לו כאשר תלויים ועומדים נגדו שני מאסרים מותנים שגם בהם לא היה כדי להרתיעו מלחטוא

פעם נוספת בעבירות רכוש. אין פליאה איפה כי שירות המבחן מתרשם כי הנאשם סיגל דפוסים עבריינים, הליכים פלייט אינם מרתיעים אותו, וכי ישנו סיכון גבוה להישנות התנהגות עבריינית. לא בלי קשר, הסברו של הנאשם למעורבותו בביצוע המעשים הנו פשוט כאשר לדבריו הדבר מהווה חלק מאורח חייו העברייניים בו הוא מצוי מגיל צעיר, ולא ייסף.

בתיק זה אין לדבר על הליכי שיקום בגינם יש לחרוג מטה ממתחם העונש ההולם ואף לא בתוך המתחם. למעשה כל שיש אלו הן אמירות מילוליות בדבר מאמץ עתידי להימנע מביצוע עבירות.

על רקע האמור לעיל ועל רקע עברו הפלילי הרי שיש לתת משקל נכבד לשיקולי הרתעת היחיד לצד משקל מה לשיקולי הרתעת הרבים, נוכח נפוצותן של העבירות בהן זה הורשע.

הפעלתם של המאסרים המותנים:

על דרך הכלל ובהתאם לפסיקה, מאסר מותנה יש להפעילו במצטבר לכל העונש מאסר אחר. זוהי למעשה גם לשון סעיף 58 לחוק העונשין. בעיניו של הנאשם שבפניי, נוכח הודאתו, נוכח משכו של המאסר שיושת עליו בגין התיק הנוכחי, וכן נוכח ייתר נסיבותיו כפי שפורטו על ידי בא כוחו, מאסרים מותנים אלו יופעלו מחציתם בחופף וחציתם במצטבר לעונש שיושת על הנאשם בתיק זה.

אשר לעיצומים כספיים, על דרך הכלל יש מקום בהשתתם של עיצומים כספיים כואבים שיהיה בהם כדי ללמד בדבר חוסר הכדאיות בגזילת רכושו של הזולת. הגם כך, ובדומה לאופן הפעלת המאסרים המותנים, מנימוקים לפנים משורת הדין ונוכח מצבו הכללי הקשה באופן שכל קנס יביא בהכרח להארכת מאסרו, יושת על הנאשם קנס כספי מתון ובמשורה.

מכל המקובץ לעיל, הנני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 13 חודשים מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו 23.3.16.
- ב. מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 6 חודשים מת.פ 60140-01-15 כך ששלושה חודשים ממנו יהיו במצטבר לעונש האמור בסעיף א' לעיל והיתרה בחופף. כמו כן, מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 3 חודשים גם כן מת.פ 60140-01-15 בחופף לעונש המאסר האמור בסעיף א' לעיל. בסך הכל יהיה על הנאשם לרצות 16 חודשים מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו.
- ג. 5 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות רכוש מסוג עוון.
- ד. 10 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות רכוש מסוג פשע.
- ה. 1,000 ₪ קנס או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב - 5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל

מיום 1.7.17

ניתן צו כללי למוצגים: להשמיד, לחלט, להשיב לבעלים לפי שיקול דעת היחידה החוקרת.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתנה והודעה היום כ"א תמוז תשע"ו, 27/07/2016 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט